Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Missionsförbundet.

Swenska Missionsförbundets Tidning.

Den 15 Oktober 1890.

Åttonde årgången.

Innehåll: Sid.

Ny utsändning, Bref från Engdahl . . . . . 229.
Lefnadsteckningar (med porträtt) . . . . . 230.
Från vår egen mission:
Bref från Gustafsson . . . . . 233.
„ „ J. Tuff . . . . . 234.
„ „ Karna Andersson . . . . . 234.
Söndagsskolan:
Söndagsskollärarnes utbildning . . . . . 236.
Textutredningar: a) Jesus gripes etc. . . . . 237.
b) Jesus inför Pilatus etc. . . . . 239.
Redowisning
Till Sweriges söndagsskolbarn } se omslaget.

Stockholm,
Hemlandswännens tryckeri,
1890.

Redowisning

af till Swenska Missionsförbundet influtna gåfwomedel under september månad 1890.

Utan uppgifwet ändamål.

Gm S. Swensson, Skog, Nora, Salteå, testamentmedel fr. Carolina Nilsdotter i Gawik 500 kr. (med afdrag af omkostnader 11: 50). Gm C. Th. Hjorth, Waxholm, fr. Harö missf.-fören. 10: 40. Ur en sparb:a, Petershurg, 5 rubel = 10 kr. Gm P. E. Hörnsten, Nordmaling, fr. Hörnsjö missf.-fören. 50 kr. Gm A. Pettersson, Gillberga, Kimstad, af onämd ett löfte Herren 3 kr. Af C. O. Swensson, Risinge, ett löfte Herren 5 kr. Gm Sofi Eriksson af Matilda Andersson 2 kr. Gm Frans Hager koll. i Österrike, Norra Wendel, 17 kr. Af A. Pettersson, Lacken, Heby, 20 öre. Gm C. M. Johansson, Östersund, af Mårten Dahlén, K—a, Myssje, 15 kr. Gm J. P. Fröbergs hustru fr. öresfören. i Ribodarne, Ljustorp, 15 kr. Gm E. Ungerth koll. i Södertelge 7: 29, Eskelhem 10:08, Klinte 3: 14, Ejksta 1: 90, Orleifs 3: 15, Hemse 13 kr., Stånga 3: 44, Dalhem 5: 75, Gothem 2 kr., Fole 2: 73, Stenkyrka 3: 68, Gnesta 8: 68, Flen 3: 62, Flens missf.-fören. 3 kr., Oxelösund 15: 15, Nyköping 10 kr., Eskilstuna 5 kr., Torshälla 6 kr., Floda 28 kr.; s:a 135: 61. Gm A. Ohldén fr. en onämd ett löfte 20 kr. Gm S. P. Mattsson fr. Lima missf.-fören. 100 kr. Sparb.-medel fr. onämd 5: 20. Gm J. W. Lundgren, Dorotea, koll. i Idwattnet 1: 50, Bäskjön 2: 55, Wilhelmina 12: 11, Björkwattnet 7: 85, Lajsholm 1: 70, af lappenkan Margreta Nilsdotter, Lajsholm, 50 kr., af lappmannen Johan Jansson 2 kr.; s:a 77: 71.

För inre missionen.

Gm P. E. Klint, Norrköping, af Pehrsson 5 kr.

För yttre missionen.

Gm. C. J. Nilsson koll. i Altnäs 7: 21, Fogelhall 4: 57, Dalsäng 4 kr., s:a 15: 78. Gm C. J. Olsson, Smedjebacken, insaml. å Anders och Matildas i Kolwiken bröllopsdag, 10 kr. Gm J. C. Carlsson fr. Wirserums missf.-fören. 70 kr. Gm A. Johansson, insaml. å en kaffefest på Åhmon d. 31 aug., 12: 50. Gm Joh. Johansson koll. i Enwiken d. 31 aug. 25 kr. Gm C. F. Nyström koll. fr. Husby missionssällskap d. 20 april 7: 22, d. 14 sept. 36: 84, d. 15 sept. 8 kr; s:a 52: 06. Gm P. Hagström, Arwika, af O. J. Olsson, Mätterud, 8 kr., af Carl Persson, d:o, 5 kr. s:a 13 kr. Gm P. Wilinder fr. onämd, Eskilstuna, 2 kr. Gm J. F. Jonsson koll. i Nye 20 kr., Kristianstad 12: 50, Sösdala 22 kr., Tjörnarp 8: 25, Eslöf 18: 18, Trelleborg 8: 75; s:a 89: 68. Gm O. L. Burström, Mönsterås, fr. E—s syfören. 25 kr. Gm C. J. Olsson, Smedjebacken, koll. i Hagge 10 kr., Torebo 8: 75, Åsmansbo 3: 72; s:a 22: 47. Gm P. E. Petersson, Hwetlanda, koll. d. 18 juli i Fiskekull 13: 56, af onämd 5 kr.; s:a 18: 56. Af J. A. Granström, Ystad, 5 kr. Gm Otto Swensson fr. Saltwiks missf.-fören. 50 kr. Gm K. E. Laman af K. A. Strömbom 5 kr., koll. i Korså 5: 63, d:o i Aspeboda 6 kr., d:o i Gustafs 8 kr., d:o i Säter 3 kr., Awesta 9:74; s:a 37: 37. Gm C. J. Nilsson koll. i Kärrgruswan 12 kr., Folkärna 13: 49, Söderbärke 15: 44, Grängesberg 7: 41, Grangärde 35: 80, Falun 20 kr., Djurås 12: 28, af J. och C. A. Norman, Hönsgärdet, ett löfte Herren 10 kr., öfwerskott å respenningar från Söderbärke 5 kr.; s:a 131: 42. Gm P. E. Klint, Norrköping, af Pehrsson 5 kr. Gm Hj. Sandström för en syfören. i Furusund 90 kr. Af onämd, Edsele, ett löfte Herren 50 kr. Gm E. Ungerth koll. i Norlanda 20: 68. Af C. Molander, Norrtelge, 10 kr. Gm A. Åkesson, Kiwiks Esperöd, 19 kr. Per Andersson 1 kr.; s:a 20 kr. Gm S. Thorin fr. Tjurkö missf.-arbetsfören. 25 kr.

För missionen i Kongo.

Gm A. W. Johansson fr. jungfrufören. i Grängesberg 21 kr. Gm C. J. Nilsson koll. i Malmköping 15: 32, af onämd, Malmköping, 1 kr.; s:a 16: 32. Gm Henrika Öhrling fr. en förd.-skola i Moren, Söderbärke, till "Mose Nsikus små kamrater i Kibunzi" 10 kr. Gm F. O. Ramsten, Norrtelge, 20 kr. Gm C. J. Carlsson fr. jungfrufören. i Björneborg 30 kr. Gm Carl Andersson, Waxholm, fr. onämd, Upsala, 40 kr. Af P. Friberg, Norrbyggeby, 10 kr. Gm K. J. Gustafsson af onämd till biblar 25 kr. Gm N. G. Fallqwist fr. Hofors missf.-församl. arb.-fören. 22: 50. Gm C. P. Gustafsson, Ola, Bladåker, af onämd 15 kr. Gm L. Pettersson, Hellestad, till läkaremissionen 3 kr. Gm A. M. fr. E. M., Amerika, 3 kr. Gm S. Youngqwist fr. Sw. Missionsförbundet i Amerika 550 kr. Af O.

Ny utsändning.

Åter har Swenska Missionsförbundet fått den nåden att till hednawerlden utsända nya arbetare. Det gäller nu ett nytt missionsfält, Kina, dit makarne Ståld samt Engdahl och Wikholm afreste från London den 2 oktober. Wi meddela här nedan ett bref från broder Engdahl, skrifwet i afresans stund. Det lyder sålunda:

26 Mildmay Road, London N. den 1 okt. 1890.

Älskade pastor Ekman!

Mycken frid!

"Med glädje skolen I utgå, och med frid skolen I warda ledsagade".

Ofwan anförda ord tolka de känslor, som i denna stund röra sig i wåra hjertan. Med glädje kunna wi utgå, emedan Jesus är med oß. "Se, jag är när eder alla dagar". Med glädje wåga wi också gå, fastän arbetets storhet och de dermed förenade swårigheterna borde komma oß att gå med bäfwan, ty "för Gud är ingenting omöjligt", och "Herren är mäktig i de swaga". Med frid skolen I warda ledsagade, Frid i afskedets stunder; frid, när sista skymten af det älskade fäderneslandet förswinner för det spanande ögat och frid wid tanken på den okända framtidens dagar. "Icke gifwer jag eder såsom werlden gifwer". O nej, älskade mästare!

Mina sista dagar i Swerge woro särskildt ljufliga och skola aldrig kunna glömmas. Wännerna i Jönköping der jag har mitt hem, hade sista söndagen anordnat en afskedsfest, der deras warma kärlek och trogna deltagande på ett för mitt hjerta mycket gripande sätt lades i dagen. Jag hade ej behöft detta nya bewis på deras kärlek för att blifwa förwissad om, att jag egde den. Gud wälsigne rikligen wännerna i Jönköping.

Äfwen i Göteborg fingo wi en stund omkring Guds ord. Skall aldrig kunna glömma den allwarliga uppmaning, som min broder Hahne och jag fingo af den i Herren innerligt älskade brodern, Samuel Johansson, "att tala riktigt godt om Jesus för de arma kineserna". När sedan hela församlingen reste sig och nedkallade öfwer oß Herrens wälsignelse, då kände wi, "att det finnes en Gud i Israel".

Resan öfwer till London gick lyckligt och det war en stor glädje för mig att få träffa kamraterna.

Wi hafwa nu köpt wår utrustning, packat och fått wåra saker nedkörda till "Shannon", den båt, som skall föra oß till Colombo. I morgon gå wi ombord, och så börjar den 8 weckors långa sjöresan.

I går afton woro wi inbjudna af mr Broomhall att tillsammans med deras till Kina utgående missionärer samt några andra wänner fira Herrens heliga nattward. Det war en ljuflig stund med Gud. Mr B. tog sedan hwar och en af de utgående missionärerna i hand och sade oß några kärleksfulla, uppmuntrande ord. Men då han skulle tilltala sin son, som är en af de utgående, då kunde han endast med en af tårar och snyftningar qwäfd stämma säga: "Gud wälsigne dig, mitt barn, och Herren ware med dig, tills wi mötas igen".

Denne son är det fjerde barnet, som denne fader lemnat åt Herren för arbetet i Kina. Hwem will af kärlek till frälsaren följa hans exempel?

Till resällskap få wi sex engelska missionärer, de twå swenska missionärerna Berg och Hahne samt en norsk missionär Gjerde. Det är en stor nåd att få så många kära bröder till reskamrater.

Få wi till sist bedja om pastorns och missionswännernas warma förböner under den långa resan, samt att Herren måtte få leda och planera för oß wid framkomsten till Kina? Wi äro unga, oerfarna soldater, som nu i en wiß mening för första gången draga ut i krig, och om wi skola segra i denna strid, så måste wi wara bedjande stridsmän, understödda af bedjande kamrater hemma. Och jag är wiß om, att alla, som längta efter, att Guds rike snart måtte komma, och att hedningarne måtte få höra det frälsande evangeliet, wilja wara med om att bedja för dem, som fått den nåden att helt offra sig för arbetet.

Sköld och Wikholm bedja, om sin helsning. Wi äro alla friska och lyckliga. Broder Sköld kommer, om Gud will, att sända hem bref till tidningen från Neapel. Pastorn med familj samt alla missionswännerna på de olika platserna helsas mycket från en af Herrens ringe stridsmän

Karl Engdahl.

Wår adreß till Kina:

The Swedish Missionary Society,

Hankow, China.

Lefnadsteckningar.

Wi wilja här nedan meddela en kort lefnadsteckning af wåra missionssyskon, som nu afresa till Kina.

Johan Sköld är född den 24 november 1859 i Regna socken i Östergötland. På wåren 1877 kom han till tron på Herren, och sedan den tiden har hans håg beständigt warit riktad på den yttre missionen. Han bewistade skolan i Kristinehamn 1878—1880. Sedan han ett år arbetat uppe i de wermländske finnskogarne, återkom han 1881 till skolan. På wåren 1882 war det fråga om att sända honom till Kongo, men emedan han ansågs wara nästan för ung att då gå dit, så sändes han öfwer till Finland. Der werkade han omkring twänne år dels som sjömansmissionär i staden Kotka, dels reste han omkring och predikade evangelium på andra ställen. Emedan hans wenstra arm träffades af en muskelförlamning, måste han på hösten 1884 återwända till Swerige för att rådfråga läkare. Wisserligen blef han snart återställd i sin arm, men man ansåg det dock wara bäst, att han tills widare stannade hemma.

Sedan han på hösten 1885 ingått äktenskap med sin nuwarande hustru, Eva Sköld, flyttade han till Wester Löffta missionsförsamling, dit han erhållit kallelse. Der har han med mycken wälsignelse werkat, ända till deß han erhöll kallelse att utgå till Kina i Sw. Missionsförbundets tjenst. Denna kallelse erhöll han i november 1889. Och emedan han och hans hustru under hela tiden längtat efter att få utgå till hedningarna, så mottogo de med glädje nämda kallelse.

Eva Sköld är född i Kullerstads socken i Östergötland den 18 februari 1858. Ofta dragen till Herren under barnaåren, fann hon först på hösten 1873 den frid, som werlden icke kan gifwa. Wid 16 års ålder kom hon att få läsa en skrift, som handlade om missionen, och derunder uppstod för första gången en innerlig längtan att få utgå till hedna-

Swenska Missionsförbundets Kinamissionärer.

Fru Eva Sköld.
Otto Fredrik Wikholm.

Johan Sköld.
Knut Wilhelm Engdahl.

werlden med fridens evangelium. Men huru detta skulle kunna förwerkligas, wißte hon icke.

Som hennes fader ofta war ute och fiskade, så måste hon wara honom behjelplig derwid. Då hon war ute på sjön om nätterna, brukade hon ofta blicka upp till den stjernklara himmelen och bedja Herren så leda hennes wäg, att hon en gång kunde få wara med och fånga menniskor i evangelii not.

Under 1877 genomgick hon småskollärarinneseminariet i Linköping och anställdes sedan som lärarinna i Hossta socken nära Örebro. Under denna tid fortfor längtan efter att få utgå på hednamissionsfältet. Derunder blef hon äfwen bekant med Sköld, och det gemensamma intresset för missionen bidrog, att de drogos närmare hwarandra. 3 augusti 1882 trolofwades de. Nu började hon hoppas, att den länge närda önskan skulle uppfyllas. På hösten 1883 genomgick hon en kurs i bibelqwinnohemmet på Hwita Bergen, hwarefter hon werkade som bibelqwinna wid Sundbyberg, till deß hon ingick äktenskap den 15 oktober 1885 och afflyttade till Heby, der hennes man blifwit föreståndare för Wester Löffta missionsförsamling.

Med mycken glädje mottogo makarne Sköld kallelsen till Kina, och wi tro, att de nu nått målet för sitt hjertas önskningar. Hwile Guds wälsignelse rikligen öfwer dem!

Otto Fredrik Wikholm är född den 9 september 1859 wid Preßhyttan i Hedemora socken, Dalarne. År 1883 blef han wunnen för Herren. På hösten 1885 intogs han i Kristinehamns missionsskola, der han wistades i 2 år. Under denna tid wäcktes hos honom åstundan att få utgå till hedningarne, men emedan han icke war fullt wiß derpå, att detta war Herrens wilja, antog han kallelse att wara predikant i Snaflunda friförsamling. Emellertid blef han mer och mer öfwertygad om, att Herren wille sända honom till hednafolken, hwadan han på hösten 1888 intogs i missionsafdelningen wid nämnda skola. Wid årsmötet 1889 erhöll han Sw. Missionsförbundets kallelse att gå till Kina.

Karl Wiktor Engdahl är född den 14 mars 1864 i Jerstorps socken i närheten af Jönköping. 1882 den 28 mars kom han till lif i Guds sons tro. Hans håg har sedan den tiden beständigt stått till missionskallet. 1885 fökte och fann han inträde i Kristinehamns missionsskola, der han wistades i 3 år. Efter skoltidens slut werkade han under 9 månader i såwäl Swerge som Norge, hwarefter han afreste till England för att studera engelska språket i hopp att kunna få utgå till Kina såsom missionär. Han erhöll ock under wistelsen i London kallelse från Sw. Missionsförbundet att blifwa en af deß första kinamissionärer.

Må Herren nu sköta dessa wåra missionssyskon på sitt wanliga trofasta fadersätt. Han göre deras wäg lyckosam och öppne för dem wida dörrar, att de derigenom må ingå med Jesu Kristi evangelium, hwilket är det enda, som kan sprida andligt ljus och lif bland Kinas millioner.

Från wår egen mission.

Broder Gustafsson, som under sommaren wistats wid Djursätra för att stärka sina krafter, har efter sin återkomst till Lappland sändt oß följande skrifwelse, som låter oß något blicka in i de swårigheter, hwaremot arbetarne deruppe hafwa att kämpa. Han skrifwer sålunda:

Wilhelmina den 9 sept. 1890.

Wår käre missionsföreståndare, pastor E. J. Ekman!

Herrens ljufwa och sanna frid!

Då jag nu hunnit upp till Lappland och fått börja mitt eget arbete här, will jag sända några rader till pastorn.

Med resan hit gick det mycket bra. Herren war nu som alltid god mot mig och halp mig. Mellan Umeå och Wilhelmina hade jag blott ett litet möte. Hit kom jag den 5 dennes. Och jag är glad öfwer, att jag åter är här för att förkunna evangelium, hwilket wäl behöfwes i Lappmarken. Ty Herren har nog wunnit några här. Men det finnes så många "så många mellan Lapplands fjäll och kring deß sjöar, som lefwa i synd, i dryckenskap, i otukt m. m. dyl. Skogsafwerkningen påskyndar ock eländet. Ty genom den samma komma icke allenast betydliga penningsummor, som hade bort blifwa nybyggarnes, att stanna i de rikes fickor, utan mycken synd blir ock frukten deraf. Om denna sak skref en snäll prestman under sistlidne sommar i ett bref till mig följande: "Är mycket ledsen om dagarna, ty här supes och lefwes så förfärligt på platsen. Skogsafwerkningen bedrifwes med sådan fart och i så stor dimension i år, att pengar flöda i de stackars arbetarnes fickor, och då de få en styfwer, så på krogen med den!"

"Skogsafwerkningen är en förbannelse för oß! Den måste ledas in på goda banor, till wälsignelse för det arma folket. Nu löpa de stora penningsummorna i de stormrikes kassakistor, som äro nog fulla förut, och hwad utom kistorna faller, hamnar på krogdisken. Hwarför se icke wårt folks representanter sådant? De flesta wilja icke se det, ty dels äro de för stora intressenter i dylika företag, dels tycka de så mycket om supen sjelfwa, att de ej wilja wara med om att stifta lagar mot den förbannade, sedlighet och moral ruinerande dryckenskapen. Jag är understundom så harmsen på allt detta, att jag nära nog will brista itu. Men hwad skall jag arme stackare göra? Det förefaller mig som att kasta bort Marsfjellet. Ett kolosalt göromål! Och dock wille jag, lille pygmé så gerna bryta sönder armar och ben mot berget, som skall bort. Är saken rättwis och god, så winnes seger, om kampen också blir hård, ty det goda segra skall till sist, det är wisserligen sant. Deßutom: Herren är ju med oß. Han är klippan, fästet. Ställa wi wår fot der, då ha wi en säker och fast position. Ja, käre broder! Wi skola kämpa! Kom snart hit! Dröj inte länge! Hör du det! Min bäste wän är borta, då du är borta. Kom snart igen! Jag wäntar dig!" Så långt den lappländske presten. Mån I nu hjelpa oß att bedja, det Herrens helige här icke må sucka förgäfwes, utan att seger efter seger må winnas till wår glädje och Herrens ära. Han har ju sjelf sagt: Den som beder han får. Derför kan ju den, som aldrig kommer till Lappland, sprida wälsignelse dit genom bön.

Med glädje erfara wi ock, att Herren äfwen här har dem, som älska hans rike och önska framgång åt det samma. På kartan ser pastorn, att en af de större, flere mil långa sjöarne, som finnas i denna socken, heter Malgomai. I denna sjö ha wi nu en liten ångbåt. Detta är ganska stort och nymodigt för oß lappländingar. Men ännu större är det,

att bröderna Lundberg, som ega och föra den nämda båten, äro troende och wilja befordra Herrens werk. De äro derför icke benägna för att ställa till syndiga upptåg, med hwilket de skulle göra stor skada här, utan de wilja tjena Herren. Och om det går, som wi tänkt, skola wi ha ett litet missionsmöte i en by, som ligger wid nämda sjö, söndagen den 21 dennes. Då ämna Lundbergarna med sin båt fara efter sjön och samla folket på densamma samt föra det till det ställe, der mötet skall hållas, och der wi skola bjuda menniskor till Herren. Måtte det lyckas, och må många blifwa wälsignade genom detta försök att tjena Herren och menniskorna!

Sedan jag öfwerwarit nämda möte, skall jag, om Gud will, fortsätta resan efter samma wattendrag ända upp mellan fjällen och der tala Herrens ord för menniskor, som sällan få höra det samma predikas. Må Herren wälsigna oß och eder mycket, mycket! Bedjen för oß! Glömmen ej det!

Många, många hjertliga helsningar till pastorn med familj samt alla wänner från eder ringe

K. J. Gustafsson.

Wår missionär i Nordafrika, broder Tuff, har den 30 augusti ingått äktenskap med en missionsqwinna, som länge arbetat derute på det nordafrikanska missionsfältet. Han har sändt oß följande meddelande om sitt bröllop:

Alger den 6 sept. 1890.

Älskade pastor E. J. Ekman!

Frid i Jesus!

Jag will nu meddela pastorn och missionswännerna, att den 30 aug. firade jag mitt bröllop med fröken Julmi. Wi hade först en liten stilla stund med Herren, och sedan följde "mairiet", hwarefter wår förening wälsignades i protestantiska templet. Derifrån gjorde wi besök i hospitalet. Huru förundrade blefwo icke alla tjenstemännen att få se oß i bröllopsdrägt komma för att besöka de stackars sjuka! Porten till gården öppnades strax, och wi kommo in med wår wagn. Glada och förundrade blefwo de lidande af att få se deras wänner komma direkt från wigseln och helsa på dem.

Sådant hade icke händt förr. De sade att om de hade krafter, hade de af glädje burit wår wagn med hästarne på händerna. Också wi hade mycket roligt af att få se dem så glada. Må Herren leda äfwen detta till sitt namns förhärligande. Wi känna oß mycket tacksamma mot Herren, då wi båda wilja i sanning tjena honom och arbeta för honom. Må han förläna oß sin heliga ande och gifwa oß kraft till att kunna troget sprida evangelii ljus bland det folk, som ännu wandrar i mörker.

Broder doktor Nyström har några dagar warit klen, men Herren har återställt honom, och han är nu litet bättre. Gud med oß.

Högaktningsfullt

Johannes Tuff.

Herren låte denna förening blifwa till wälsignelse för missionen!

Från wår missionssyster, Karna Andersson wid Kibunzi, hafwa wi mottagit följande skrifwelse, hwari hon skildrar åtskilliga förhållanden derute. Den lyder sålunda:

Kibunzi den 29 juli 1890.

Älskade pastor Ekman!

Frid af Gud.

Hjertligt tack för all godhet och kärlek. När jag ser efter i min almanacka, finner jag, att det är snart fyra månader, sedan wi sade pastorn farwäl i Rotterdam.

Herren har burit oß på örnawingar hela wägen, och wi hafwa lyckligt hunnit wårt efterlängtade mål.

Wißt hade jag feber under uppfärden, men ihågkommande att jag bars på starka fadersarmar, war jag trygg.

Wid framkomsten till Diadia war jag rätt klen, men efter några dagar sade febern farwäl, och wi fingo fortsätta färden hit till wår bestämmelseort.

O, huru lycklig war jag icke att hafwa uppnått den plats, der jag skulle få bo för att werka bland detta folk.

Hwilken stor nåd att min fader behagat sätta mig här för sin räkning! Min bön och önskan är, att jag måtte blifwa till wälsignelse och en trogen Herrens tjenarinna.

Här är jag hemma; allt mer och mer drages jag till detta folk; ja, jag älskar det.

De äro wäl swarta, men det blir man så wan wid, att man icke ser, att de äro det.

Det kännes så godt att höra gossarne tala med Gud och witna om honom.

Arbetet här har icke warit fåfängt, om än det fordrat mycken försakelse och tålamod. Wisserligen hafwa de, som arbetat, här fått tränga sig genom många swårigheter, men deras lön återstår i de rättfärdigas hyddor, då de äfwen från Kongo skola bära sina kärfwar. När de frälsta härifrån som juveler pryda den himmelske konungens krona, då skall deras glädje blifwa fullkomnad.

Den 24 dennes hade wi en utflykt till floden, då alla skolgossarne woro med. Kl. 8 på morgonen woro de alla samlade på stationsgården. Ändtligen war allt i ordning, och tåget sattes i gång. Alla woro lyckliga och glada. En af de större gossarne gick framför, bärande en flagga, som wi förfärdigat för tillfället, Om pastorn sett oß, skulle wårt tåg säkert gifwit anledning till ett godt småleende; ty hwar och en hade sitt knyte att bära. En gosse bar wår matlåda, en annan tekitteln, en tredje höns o. s. w. Wi hade wåra wandringsstafwar i händerna. En af de mindre gossarne hade fått på sin lott att bära en kastrull. Wißt war den litet sotig och icke så behaglig, men wår lille gosse såg glad ut ändå.

Jag kom att tänka på Guds församling, huru Gud åt hwarje sitt barn gifwit något att göra, somliga på en mera framstående plats, andra mera i det fördolda. Men Gud ser med wälbehag på dem alla, när de i trohet och med glädje göra, hwad han anförtrott dem.

Wißt blef icke den lille gossen med den sotiga kastrullen så mycket uppmärksammad som flaggbäraren; men lika nödwändiga woro de båda för den dagens glädje.

Sedan wi anländt till floden, uppgjordes eld, kaffe kokades, och kaffebordet dukades, så godt sig göra lät, och det smakade riktigt bra att få taga åt sig af det framsatta. Efter en stunds hwila gingo wi med båten öfwer till andra sidan floden.

Der spisade wi middag och drucko te. Äfwen gjorde wi wåra små ströftåg än bland buskar och träd än längs efter flodstranden. Tiden gick fort, och snart måste wi återwända hem. På hemfärden gingo wi genom en by, der de höllo på att "bära hem en sjuk". Qwinnorna hoppade och skreko alldeles förskräckligt. O, detta arma folk, när skall rättfärdighetens sol få upplysa dem!

Wi fortsatte wår färd, tackande Gud att wi sluppit undan ett sådant lif.

När wi lyckligt anländt till wårt kära hem, war dagen slut.

Efter en skön och wederqwickande hwila fingo wi uppstå till en ny arbetsdag. Sofi och jag hjelpa till i skolan och bokbinderiet; äfwen har jag fått sårbehandlingen på min lott. Jag är tacksam och glad att få göra det lilla jag kan.

Sofi skall en af dagarne gå till Diadia för att stanna der.

Hon skulle också skrifwit till pastorn nu, men en liten feber hindrade henne. Febern är öfwer; men hon wågar icke anstränga sig med bresskrifning.

Syskonen förena sig med mig i de hjertligaste helsningar till pastorn och pastorns familj. Eder ringa

Karna Andersson.

Söndagsskolan.

Söndagsskollärarnes utbildning.

Ehuru söndagsskolan ingalunda gör anspråk på att wara eller will anses för en skola i wanlig bemärkelse, kan det dock icke nekas, att kunskaper och begåfning för kallet äro lika wigtiga hos söndagsskolläraren som hos hwardagsskolläraren. Särskildt i pedagogik (uppfostringslära) och metodik (underwisningskonst) fordras nog af söndagsskolläraren det samma som af hwilken annan lärare som helst; och i bibelkännedom bör han naturligtwis stå om möjligt framom andra lärare. Så har söndagsskolan i wåra dagar utwecklats, och dithän måste hon utwecklas, om hon skall kunna fylla den plats hon redan börjat intaga i wåra dagars församlingslif och i wårt uppfostringswäsen i allmänhet.

Likson wi nu för tiden ställa wida större anspråk på en lekmannapredikant, än wi gjorde för 30 à 40 år sedan, då det hufwudsakligast gälde att "slå på larmtrumman", så ha ock fordringarna på söndagsskollärarne högst betydligt stegrats. Ja, sådan ökad bildning kräfwes ju i wåra dagar på alla områden; och det gäller för söndagsskolan att följa med sin tid.

Härmed ha wi dock icke sagt, att man bör rata gamla beprösade lärare, derför att de tilläfwentyrs äro undermåliga i de stycken, hwarom här är fråga. Såsom man tackar Gud för och gerna lyssnar till wåra äldre predikanter, hwilka genom sin rikare erfarenhet och sitt större trosmått kunna mer än wäl ersätta det möjligen bristfälliga i form och framställning, så ock med afseende på en del af wåra söndagsskollärare. Wi må wärdera dem för det werk de utfört och utföra i Herrens wingård, och wi må minnas, att wi aldrig kunna så wäl utrusta oss för söndagsskollärarekallet, att icke ödmjukhetens klädnad behöfwes. Aldrig heller kunna wi genom en god metod eller formfulländad framställning ersätta frånwaron af Guds ande. Men de bästa metoder och den skönaste framställningskonst låta mycket wäl förena sig med Guds andes närwaro. Ett flitigt studium af bibelordet, af söndagsskoltexten jagar ju ej bort anden, förutsatt att det sker i rätt sinne, utan det twärtom gifwer anden. Och ett flitigt bemödande att wäl fylla sin plats skall säkert icke göra någon högmodig utan twärtom.

Att behofwet af särskilda underwisningskurser för söndagsskollärare blifwit mer och mer känbart, wet hwar och en, som något är bekant med ställningen på söndagsskolfältet. Söndagsskollärarne äro i allmänhet sådana, att de önska förkofra sig i de stycken, som höra till deras kall. Tid kunde ock många af dem disponera till litet särskild förberedelse. Men hwad som saknas, det är nödig materiel och behöflig ledning.

Många af wåra söndagsskollärare ha kanske knappast sett en karta öfwer Palestina, och likwäl skola de söndag efter söndag med barnen genomgå sådana texter, som innehålla namn på åtskilliga orter, på berg och sjöar i det heliga landet. De ha icke heller tillgång till de historiska upplysningar, som stundom äro rent af nödwändiga för ett rätt förstående af en bibeltext. Ett bibelwerk, en biblisk ordbok eller dylikt ega de icke, ha icke heller råd att skaffa sig dem. Ett sammankommande på förhand till textens behandling hindras på många ställen af långa wägar m. m. Mångenstädes sakna söndagsskollärarne till och med den lilla ledning wid textbehandlingen, som kan bestås genom åtskilliga tidningars s. k. textutredningar.

Hwad är under sådana förhållanden att göra för den wigtiga saken lärares och lärarinnors utbildande för söndagsskolwerksamhet?

Wi skola här söka gifwa ett swar på, hwad som i första hand bör göras, och som äfwen på de flesta ställen torde kunna göras.

1. Församlingen anskaffe ett lämpligt bibliotek för söndagsskollärarne. Detta bör bestå af ett bibelwerk, en biblisk konkordans, en biblisk ordbok, en wäggkarta öfwer Palestina, en missionskarta, berättelsesamlingar och tidningar m. m.

2. Då det ej är nog, att lärarne ha materiel för studier och afsätta tid derför, utan äfwen ledning behöfwes, om dessa studier skola blifwa fruktbringande, böra församlingarna uppdraga antingen åt sin föreståndare (predikant) eller, om denne ej skulle kunna åtaga sig uppdraget, åt annan lämplig person t. ex. en troende skollärare eller lärarinna att sköta ledningen af söndagsskollärarnes studier och praktiska öfningar.

3. För det arbete en sålunda anmodad person åtager sig, bör han erhålla billig ersättning af församlingarna, eller der dessa ej förmå det, på något annat sätt.

4. Personer, lämpliga för dylikt uppdrag, torde helst böra utses i samråd med distriktföreståndarne och söndagsskolkomitén.

På detta sätt skulle möjligen en sak kunna lösas, hwilken eljes förefallit nästan som ett oöfwerstigligt berg.

Jesus gripes, förnekas, smädas och dömes.

Utkast för söndagsskolan 2 nov.

Text: Luk. 22: 54—71.

Föregående söndags text slutade med berättelsen om Jesu frimilliga öfwerlemnande åt den mordiska skara, som med Judas i spetsen kom till örtagården för att gripa honom. När sålunda denna hop, bestående af romerska soldater med sin öfwerste, af stora rådets och prästernas handtlangare tillika med åtskilliga af de wördiga fäderna sjelfwa — när denna hop fått Jesus fängslad, tågade den med sitt byte från örtagården in i staden. Lärjungarne skingrades åt hwar sitt håll, hwarigenom gick i uppfyllelse, hwad som war skrifwet i Sak. 13: 7 (jemf. Matt. 26: 31).

Till det sorgliga tåget sällade sig en ung man, hwilken höll på att blifwa gripen såsom en af Jesu anhängare, men han kom lyckligt undan (Mark. 14: 51, 52).

Två af lärjungarne följde ock med, fastän på afstånd. Den ene war Petrus; den andre utan twifwel Johannes, ehuru hans namn icke nämnes.

Genom de mörka gatorna marscherade man framåt till ett stort palats, hwilket utgjorde bostad för öfwerstepresten Kaifas och dennes swärfader Hannas. Detta palats bestod af en stor fyrkant med en förgård utanför porten. På de inre åt gården wettande sidorna af flygelarne synes hafwa funnits öppna pelarsalar. Sålunda kunde det wara möjligt för de på gården warande att följa förhöret med Jesus, hwilket egde rum inne i palatset, likfom ock Jesus emellanåt, då trängseln ej war allt för stor, med sin blick kunde nå den på gården warande Petrus.

1. Petri förnekelse.

Wid tågets ankomst synes Johannes, som war bekant med öfwerstepresten, af portwakten hafwa fått tillåtelse komma med in på gården, men Petrus nödgats stanna utanför. Så snart Johannes saknade Petrus, gick han ut och talade med portwakterskan, och så fick äfwen Petrus komma in. Men då Johannes utan twifwel war känd såsom en Jesu lärjunge, blef Petrus helt naturligt utsatt för misstanken att wara det samma. Dock synes ingen nu wid hans inträde på gården hafwa sagt något åt honom derom. Det, som står i Joh. 18: 17, synes bäst kunna förstås så, att den qwinna, som släppte in Petrus, icke kom sig före att anfalla honom i Johannes närwaro eller måhända icke strax kom att tänka på, att Petrus war en lärjunge till Jesus. Efteråt stod saken emellertid klar för henne, och då skyndade hon från porten in på gården. Då hon der träffade Petrus wid en uppgjord koleld bland de säkerligen icke alls hänsynsfulle tjenarne (tingswaktmästarne och kyrkwaktarne, kanske wi skulle kunna kalla dem), faller det henne icke in att längre wara försynt. Hon fäster ögonen på Petrus och säger bestämdt: **Du war ock med honom** (Mark. 14: 67), hwarpå Petrus afgifwer ett swar, hwilket enligt Markus, som nog berättar noggrannast, wittnade om, att han måtte blifwit alldeles konfunderad af qwinnans fråga. **Jag wet icke, ej heller förstår jag, du — hwad du säger för något,** lydde nämligen hans swar (Mark. 14: 68). Matteus, Lukas och Johannes gifwa en något mildare form åt denna Petri första förnekelse (Matt. 26: 70, Luk. 22: 57, Joh. 18: 17). Att Markus framställer saken på ett för Petrus mindre fördelaktigt sätt, torde komma deraf, att han sannolikt haft sin berättelse af Petrus sjelf.

Stackars Petrus! Hwart hade nu alla hans trohetsförsäkringar tagit wägen? Den starke hjelten, som för endast några timmar sedan försäkrat, att han skulle följa sin mästare in i döden, han kunde nu icke uthärda i den första drabbningen. En qwinnas blick och ett enda

ord war nog att alldeles bringa honom ur fattningen. Nu står han der i sina egna ögon säkerligen ej bättre än Judas, förrädaren. Hwilken qwalfull stund för den arme lärjungen. Han orkar nu icke heller med att längre stanna bland det ogudaktiga följet wid brasan. Han försöker att komma ut på den yttre gården. (De orden: "Och hanen gol", som nu följa i Mark. 14: 68, anses icke wara äkta).

Men det war nu, som om den arme Petrus skulle trampa ned sig mer och mer i dyn, då han sökte att komma upp. När han kommer ut i porten, får en annan qwinna syn på honom. Och denna låter honom icke komma ut i fred utan utpekar honom inför alla såsom en lärjunge till den, som nu förhöres der inne i pelarsalen. Hwad skulle han nu göra? Skulle han fortsätta att ljuga, eller skulle han tala sanning, tillstå, att han för några ögonblick sedan ljugit och dermed utsätta sig för att strax bliswa gripen och förd inför rätta? Skulle han ensam, som warit säkrast, nu bliswa den förste som i oförstånd kastade sig i fara? Nej, han hade icke mod att träda fram i ljuset, utan han förnekade för andra gången sin mästare, och detta t. o. m. swärjande.

Så föder den ena synden af sig den andra. Nu torde Petrus hafwa dokumenterat sig så wäl i de ogudaktiges ögon, att han utan fara för att bli misstänkt kunde gå in på borggården igen. Omkring en timme efter denna andra förnekelse finna wi honom sålunda ånyo bland tjenarne på gården. Då kommer en man, som war slägt med Malkus, hwars öra Petrus afhögg i örtagården. Denne träder nu fram och witnar alldeles bestämdt, att Petrus war en lärjunge, ty han hade sett honom i örtagården. (Lyckligtwis för Petrus måtte han wäl icke hafwa sett Petri krigarbragd, ty derom nämner han icke ett ord). Nu war det således icke wärdt, tyckte han, att Petrus nekade längre. Detta tyckte ock de andre kringstående, och detta så mycket hellre, som hans galileiska brytning tillräckligt röjde honom.

Men nu war det många gånger wärre än förut att wända om från förnekelsens stråt. Då griper den arme till den mest förtwiflade utwäg. Han börjar förbanna sig och swärja på, att han ej kände Jesus. Tänk, nu i frestelsens och fällningens stund bryta gamla synder fram så, som säkerligen ingen skulle anat. Nu synes werkligen hwarje gnista af lärjungasinne wara utsläckt. Men Herren hade bedit för sin arme Petrus, och med sin blick söker han upp honom. Nu kommer ock det af Jesus förutsagda tecknet. Tuppen gol för andra gången. Det första galandet hade Petrus icke hast öra för. Men detta andra det slog honom så, att han föll in och grät (Mark. 14: 72 grt). Hans gråt blandades med tuppens galande.

Petrus hade fallit, men han hade icke affallit. Hans tro war skakad men dock ej bliswen till intet. Hans kärlek hade slumrat men dock ej slocknat, ty den kunde wäckas genom en blick af Jesus.

Nog fick Petrus bittert begråta sitt fall. Men för oss innebär denna händelse wigtiga lärdomar. Gud gifwe oss nåd att så akta derpå, att ej wi må behöfwa fällas lika härdt som Petrus!

2. Jesus förhöres af Hannas och Kaifas.

Medan det, som wi nu betraktat, tilldrog sig på gården, pågick det förberedande förhöret med Jesus hos Hannas (Joh. 18: 19—23). Man hade wäl med slit beslutit sig för att hålla denna undersökning jämte witnesförhöret hos honom, emedan han war en mycket ansedd man. Sjelf hade han förut warit öfwerstepräst. Flere af hans söner hade ock beklädt detta embete, och nu innehades det af hans måg. Dessutom kunde stora rådet icke lagligen sammankomma under natten. För den skull war det nödigt att göra undan alla formaliteter före morgonen. Wore saken sålunda wäl förberedd, skulle rådet snart wara öfwerens om formen för anklagelsen. Och wore blott alla former riktigt iakttagna, skulle icke Pilatus, hwilken till följd af den pågående högtiden uppehöll sig i Jerusalem med en stark lifwakt af romerska soldater, neka att döma Jesus. Han war ju mycket angelägen att stå wäl med judarne. Konsten war nu blott att få några riktigt bindande bewis för någon brottslighet hos den anklagade. Men detta hade sig icke så lätt. Hannas sände honom snart från sig till Kaifas. Der fortsattes sedan ransakningen och sökandet efter bewis. De sökte och sökte men funno **intet.** (Matt. 26: 60, Mark. 14: 55). De togo sin tillflykt till falska wittnen, men dessas wittnesmål woro ej samstämmiga. Icke ens historien om templets nedbrytande, hwilken utgjorde en uppenbar förwrängning af Jesu ord, kunde hjelpa dem ur deras förlägenhet (Matt. 26: 61—63, Mark. 14: 57—61).

Då beslöt Kaifas att gripa till ett annat medel. Han ålade Jesus att under edlig förpligtelse afgifwa ett klart swar på frågan, om han wore Guds son, den utlofwade Messias. Derpå swarade han rätt fram: **Jag är det** (Matt 26: 64, Mark. 14: 62), samt afgifwer en den mest högtidliga förklaring, angående den makt han derigenom egde. (De orden: "Ej heller gifwen I mig lös", hwilka synas innebära en wädjan till dem att lössläppa honom, äro icke äkta.)

Då bleswo de alla nöjda. Nu behöfdes icke mer ware sig wittnen eller förhör. Nu skulle anklagelsen helt enkelt komma att lyda på **gudsförsmädelse enligt egen bekännelse.** Och de anfägo honom alla skyldig till döden (Matt. 26: 66, Mark. 14: 64). Och att öfwerstepresten ref sina kläder, skedde måhända mer i glädje öfwer ett så lyckligt slut på rättegången än i helig nitälskan öfwer hädelsen.

Nu war allt sålunda klart, nu war första akten af denna hemska nattliga rättegång afslutad. Fredagsmorgonen gryddde, och Jesus

fördes nu af sina nattliga plågoandar till Pilatus. Men innan wi öfwergå till berättelsen derom, återstår oß att tala om, huru

3. **Jesus smädas och mißhandlas.**

Lukas berättar derom i vv. 63—65 af wår text och förlägger sålunda ogerningen före förhöret hos Kaifas. Matteus och Markus förlägga dessa händelser efter nämda förhör. Möjligen fick Jesus både före, under och efter de båda förhören uthärda kroppslig mißhandel, hån och begabbelse från tjenstefolket hos dessa lagens och gudaktighetens wäktare, som nu dreswo ädel sport med att fördöma den oskyldige. Enligt Joh. (kap. 18: 22) fick Jesus under förhöret hos Kaifas en örfil af en tjenare. Enligt Matteus, Markus och Lukas spottade de på honom, gåfwo honom knytnäfslag och kindpustar, höljde öfwer hans ansigte och bådo honom säga, hwem som slog. Med detta sista wille de uppenbarligen håna honom derför, att han utgifwit sig för profet. I denna kroppsliga mißhandel synas sjelfwa medlemmarne af rådet hafwa deltagit.

Allt detta led Jesus tåligt, dermed wisande att han icke blott lärde: **I skolen icke stå det onda emot,** utan ock att han i sitt lif kunde förwerkliga denna grundsats.

Så många bland oß, som wilja wara Jesu efterföljare, ha att likna honom. Wi ha att säga rätt fram, hwilka wi äro, hwad det än månde kosta. Wi ha att lida oförrätter utan att klaga, låta oß hånas, skymfas och mißhandlas utan att wredgas, kunna bära orättwisa beskyllningar utan att tillbakawisa dem.

Om alla, som nu bekänna Jesu namn, wore af sådant sinne, skulle de snart öfwerwinna werlden. Att kunna älska, tjena och lida det är att wara stark.

Minnesspråk: Es. 53: 5.

Jesus inför Pilatus och Herodes.

Utkast för söndagsskolan 9 nov.

Text: Luk. 23: 1—2.

Sedan stora rådet ändtligen fått sitt beslut färdigt (Matt. 26: 66, Mark. 15: 1), belades Jesus åter med bojor (Mark. 15: 1) och fördes bort till prokuratorn Pontius Pilatus, hwilken under det han war i Jerusalem bodde i Pretorium eller Antoniaborgen, som låg på en kulle wid nordwestra hörnet af Moriaberget. Eljes hade denne Pilatus sin bostad i staden Cesarea wid Medelhafwet.

Det måtte warit ganska tidigt de kommo till Pilatus. Enligt Mark. 15: 25 egde korsfästelsen rum redan wid tredje timmen, d. w. s. kl. 9. Men före denna timme woro förhören hos Pilatus och Herodes undangjorda, Jesus hade bliswit gißlad, törnekrönt o. s. w. Klockan torde wäl således hafwa warit inemot 6, då förhöret hos Pilatus tog sin början.

Häremot synes wisserligen Johannis uppgift wara i strid, då han (Joh. 19: 14) säger, att det war wid sjette timmen Pilatus dömde Jesus. Sjette timmen är, som bekant, enligt judisk räkning kl. 12. Och att korsfästelsen skulle skett redan kl. 9, men domen fälts först kl. 12 är ju ej tänkbart. Den skenbara motsägelsen förswinner dock, om man erinrar sig, att Johannes skref sitt evangelium långt senare än de andra evangelisterna, och att de kristna, till hwilka han skref, till långt större del woro hedningkristna, än de, till hwilka de öfriga evangelisterna skrifwit. Och bland dessa hedningkristna hade förmodligen det judiska sättet att räkna timmarne kommit ur bruk. Så förefinnes då i sjelfwa werket ingen alls motsägelse mellan Markus och Johannis tidsuppgifter. Jesus fördes till Pilatus så tidigt på morgonen, att ransakningen till större delen war undangjord wid 6-tiden.

1. **Samwetslösa åklagare.**

Det stora rådets medlemmar, som nyß warit Jesu domare, stodo inför Pilatus såsom hans åklagare. Och de ådagalade i det senare fallet samma list och lögnaktighet som i det förra. Enligt Johannes berättelse kunde de i sin stora helighet icke gå in i hedningen Pilati palats, utan han måste begwäma sig att stiga ut till dem (Joh. 18: 29) Och de måtte till en början förstått att hålla sig synnerligen lugna, ty Pilatus måste fråga efter klagomålen mot Jesus. Detta skulle han dock icke hafwa gjort, ty derigenom förnärmade han dem i hög grad. Åtminstone låtsade de skrymtarne så, då de förtrytsamt swarade: "Wore denne icke en illgerningsman, så hade wi icke antwardat honom åt dig." Men Pilatus synes hafwa känt sitt folk, hwarför han helt enkelt fortsatte ungefär, som de börjat, sägande: Tagen då honom och dömen honom efter eder lag (Joh. 18: 31). Detta war dock icke deras mening. De wille ha Jesus dömd till döden, ej blott utesluten ur synagogan eller på annat lindrigare sätt straffad.

Derför måste de nu rycka fram med en annan anklagelse än den, som utgjort grunden till deras dödsdom. Och så kommo de med de lögnaktiga och wrängda beskyllningar, som wi läsa i början af wår text. De stodo nu inför hedningen Pilatus, som icke frågade efter deras religiösa twister utan såg saken uteslutande ur rent werldslig synpunkt. Men icke ens dessa klagomål gjorde tillfyllest. Då Pilatus fått klart för sig, **hurn** Jesus tänkte sig sitt konungarike, nämligen såsom ett rike, som icke wore af denna werlden, wägde icke heller den anklagelsen något, att Jesus sagt sig wara konung.

Det ser nästan ut, som om de en stund skulle warit ganska rådlösa. Och det är mycket möjligt, att de just till följd af denna sin råd-

willhet började tala om Galileen, antingen de derigenom wille winna tid för att få i ordning nya lögnwäfnader, eller de önskade få saken hänskjuten till Herodes, hwilken måhända skulle befinnas wara ett willigare werktyg för deras planer. Han hade ju deßutom wisat sig icke alls wara knußlig, då det gälde att taga lifwet af judarnes profeter. Den som halshögg Johannes för att tillfredsställa en lättsinnig qwinnas nyck, han skulle ock kunna gå deras billiga önskan till mötes.

Deßutom war det dem icke obekant, att Pilatus och Herodes woro starka owänner. De höllo det för den skull kanske ganska troligt, att Herodes, om icke af andra skäl, så för att wisa sig såsom en Pilati motståndare skulle döma Jesus. Och sedan Jesus återkommit från Herodes, och Pilatus fortfarande sökte gifwa honom lös, kommo de till sist fram med **hot**. "Om du gifwer denne lös, är du icke kejsarens wän" (Joh. 19: 12).

Öfwerallt således den allra mest försåtliga wäfnad af lögn, list och ränker. Det är, såsom om all menniskornas ondska skulle dragit sig samman i desse rådsherrars och öfwerstars personer.

2. En wankelmodig domare.

Pilatus war wankelmodig, emedan han icke wid utöfwandet af sitt wigtiga kall handlade efter den enda rätta grundsatsen: **rättfärdighetsgrundsatsen**. Arme Pilatus! i all sin prokuratorswärdighet är han såsom ett skepp utan roder. Han följer med wexlande strömsättningar. Stundtals synes han både weta och wilja det rätta och nära att äfwen kunna fälla en rättwis dom. Men så lyßnar han till judarnes rop, så kommer fruktan öfwer honom, att desse hans motståndare skola draga fram några af hans gamla orättfärdigheter, deref han lössläpper Jesus. Om han deremot fäller honom, så har han gjort dem sig förbundne för lång tid, och han kan slippa oroas öfwer, att de skola framställa några klagomål inför den grymme kejsar Tiberius. Så står han der då willrådig såsom ett rör, som böjer sig för winden.

Äfwen inför den anklagade är Pilatus såsom en brottsling. Han söker wisserligen taga på sig en myndig hållning men förlorar den strax, då Jesus låter någon sanningens stråle falla i ansigtet på honom. Hwad är sanning frågar han Jesus, men han skyndar bort, innan han fått swar. Han är uppenbarligen rädd att få ett swar, som skall bliswa ett nytt dolkstygn i samwetet.

Så får han då ändtligen höra ett ord, som gifwer honom hopp om befrielse ur denna obehagliga situation. Det war ordet Galileen. War Jesus från Galileen, då kunde ju Herodes wara lika skyldig att taga hand om denna affär som Pilatus. Och så tänker han att på detta sätt afhugga knuten i stället för att lösa honom. Han sänder Jesus till Herodes, sin gamle antagonist. Men samwetssaker lösas ej på detta sätt. Samwetet stannar qwar, om man ock lyckas göra sig lös från en wiß person. Samwetet följer med, om man ock skulle lyckas fly. Också återkom denna fråga till Pauli afgörande, förr än han tänkt det.

3. En som kunde ta saken lätt.

Om Pilatus hade att utstå oerhörda samwetsqwal och war i högsta grad willrådig, så war detta icke händelsen med Herodes. Han blef glad, då han fick se Jesus, han tog hela saken från den löjliga sidan, och detta oaktadt det gälde en medmenniskas lif. Också är det att märka, att Jesus icke swarade honom ett ord på alla hans nyfikna frågor, under det han inför Pilatus talade ganska mycket, ja, till och med i wiß mån ursäktade honom och lade skulden på dem, som företagit fängslandet, ej så mycket på domaren (Joh. 19: 11).

Det war helt olika karaktärer hos dessa båda furstar. Måhända berodde detta till stor del på deras hufstur. Herodes hade en lättsinnig och hämdlysten gemål, hwars förnämsta uppgift synes hafwa warit att förleda sin man till det onda, alldeles som Jsebel fordom förledde Ahab. Pilati gemål deremot synes hafwa warit en from och rättänkande qwinna, hwilken på allt sätt sökte hjelpa sin man att i utöfwandet af sitt kall gå på rättfärdighetens wäg. Qwinnan har en oerhörd makt i werlden. De wärsta ildåd ha säkert begåtts på qwinnors anstiftan. Och de ädlaste werk torde ock hafwa utförts af qwinnor eller med deras tillhjelp.

Wid Herodes hof hade det gått mycket lustigt till med baler, dryckeslag och annat dylikt. Och wi frukta, att Johannes döparen icke war den ende som fick sätta lifwet till för hofwets förlustelse. Likwäl eller just derför war den njutningslystne monarken törstig efter något, som ytterligare kunde tjena honom till förlustelse. Derför blef han glad att få se Jesus, ty han wäntade att få ha honom wid hofwet någon tid och få roa sig åt honom. Någon allwarlig ransakning ides han icke taga i tu med. När nu Jesus icke motswarar hans förwäntningar, bryr han sig icke widare om hela saken utan återsänder Jesus till Pilatus. Först låter han dock sitt folk kläda ut honom till konung samt föraktar och begabbar honom sedan, så mycket han kan. Något i den löjliga skilen måste det dock wara. Det är så med en del menniskor. De kunna knappast annat än skämta med, hwad det wara månde.

Emellertid såg Herodes i Pilati handling, hwad Pilatus sjelf kanske knappast tänkt på i sin samwetsnöd. Han såg deri ett bewis på uppmärksamhet. Och så bleswo Herodes och Pilatus wänner på den dagen. I sanning en dålig grund för wänskap.

Minnesspråk: 1 Petr. 2: 22, 23.

L. Burström, Mönsteråsa till **Kinkela Tayes** underhåll 20 kr. Gm C. J. Nilsson koll. i Smedjebacken 21 kr., Kalfsweden 12: 75, Leksand 41: 35, Ahl 15: 50, Borlänge 67: 50, Högfors 13: 20; s:a 171: 30. Gm Ol. Jansson koll. i Korsnäs missionshus 20 kr. Gm A. Granquist sparb.=medel fr. Skara 6: 45. Gm E. J. Ekman af onämd, Örebro, 2 kr., gm Norén fr. Norra Hults och Björnhammars miss.=fören. 40 kr., "minne fr. en människosqwäll" 1: 50; s:a 43: 50. Af J. Wennerström, Starkerud, Segmon, 25 kr. Gm E. Ungerth fr. M. i Karlstad till uppbyggande af en kyrka eller annat missionsarbete 102 kr. Gm J. W. Håkansson koll. i Wisingsö missionshus 15 kr. Gm Gust. Ad. Thor fr. syfören. Hoppets Stjerna i Gefle till Skarps skolgossar 80 kr. Gm Ola Swensson fr. Simonstorps syfören. 10 kr., af insänd. 10 kr.; s:a 20 kr.

För missionen i Kina.

Af onämd, Sturkö, 10 kr. Gm K. J. Gustafsson af onämd till biblar 25 kr. Gm R. Fredriksson, Gusselby, af Ulrika Danielsson, Urby, 5 kr., Lina Andersson, Aspa, 2:60; s:a 7: 60. Gm A. M. fr. E. M., Amerika, 3 kr. Gm Carl Ringqwist, Grinneby, fr. syfören. i Styrestad 150 kr. Gm E. J. Ekman fr. onämd, Gnesta, 5 kr. Af J. Wennerström, Starkerud, Segmon, 25 kr. Gm fru Österberg fr. en basar på Dalarö 76 kr. Gm K. W. Engdahl 23 kr.

Söndagsskolbarnens hednamission.

Gm Carl Westling, Norrtelge, fr. sönd.=skolb. i Lohärad 5 kr. Gm Knut Bergh, Tranås, fr. sönd.=skolb. i Ryggestorp, Säby, 5 kr. Gm G. Eriksson fr. sönd.=skolb. i Dammen, Thensta, 6: 20 "jemte en helsning till skolbarnen i Kongo". Gm C. E. Sjöström fr. Betesda missionens sönd.=skolmission till ett barns underhåll 250 kr. Gm Maria Johansson fr. sönd.=skolb. i Bursryd 5 kr. Gm L. E. Källman, Swanå, behålln. fr. sönd.=skolfesten wid Sandtorpet 1: 20, insaml. af barnen derst. 2: 26, ur Marys sparb. 1: 54; s:a 5 kr. Gm G. Käller fr. sönd.=skolb. i Alsta, Långhed, 10 kr. Gm M. Peterson fr. sönd.=skolb. i Roslagsbro 2: 50. Gm Hansson fr. sönd.=skolb. i Wäxbo till missionen wid Diadia 25 kr. Gm A. Pettersson, Gillberga, Kimstad, 7 kr. Gm P. Wilinder, Katrineholm, fr. sönd.=skolb. i Wennewad 3: 25. Af sönd.=skolb. i Westra Ny, Karlsby, 10 kr. Gm Em. Engström af några sönd.=skolb. i Hjo 3 kr. Gm E. J. Ekman fr. sönd.=skolb. sparbössa i Mellringe 8 kr. Gm P. J. Wiklund fr. sönd.=skolb. i Elgered 5 kr.

Fonden för ålderstigna predikanter.

Af J. A. Eriksson, Lågarön, 3: 15.

För missionen i Lappland.

Gm J. Pålsson koll. wid J. P. Nyströms missionsföredrag d. 6 sept. af Evang. miss.=fören. i Malmö 50 kr. Gm J. P. Nyström koll. i Wingåker 11 kr., ett löfte Herren 2 kr., af "Kristina, på namnsdagen" 1 kr., af Pettersson 25 öre, "lilla Ester" 1 kr., fröken Munk 5 kr., koll. i Betlehemskyrkan i Göteborg 51 kr., Helsingborg 17: 26, Landskrona 31: 57, ur Jannes och Hildas sparb:a 5 kr., fru Janssons d:o 6 kr., koll. i Winslöf 43: 76, af Lager 1 kr., koll. i Kristianstad 12: 88, fr. Lyngby 10 kr., Engdahl, Efweröd, 25 kr., koll. i Gylle missionshus 20: 08, Trelleborg 13: 25, Swedala 29: 25, d:o 2: 47, Eslöf 36: 50, Tildas söndagsskolklaß 1: 50; s:a 326: 77.

För sjömansmissionen.

Af A. M. Larsson, Göteborg, 5 kr., koll. i Linköping 3 kr.; s:a 8 kr.

För missionen i Tiflis, Ryssland.

Af A. G—t, Skara, 5 kr.

För missionen i Persien.

Gm P. E. Klint, Norrköping, af onämd 1,000 kr.

För judemissionen.

Gm A. M. fr. E. M., Amerika, 3 kr. Af J. Wennerström, Starkerud, Segmon, 10 kr.

In natura.

Af Anna Ericsson, Nysund, 2 klädningar, Matilda Swanberg, d:o, 2 par byxor, Augusta Olsson, Råda, 2 klädningar. Gm K. Wiggberg fr. Hults bruks gamla miss.=fören. 12 par strumpor, 6 tröjor, 6 skjortor. Gm Maria Nilsson af missionswänner i Rudskoga 4 barnklädningar, 2 ylledukar, 1 par ljusmanchetter. Af madam Öhman, Husarö, gm fru Ekman 1 kulört silkeshalsduk. Af Matilda Eriksson, Rudskoga, 1 större myrten. Gm P. E. Klint fr. syfören. "Lilla Tabita" i Norrköping några blusar. Af C. Molander, Norrtelge, 1 par strumpor.

Till Swerges söndagsskolbarn.

Älskade små wänner!

Det är nu några månader, sedan jag i denna tidning hade införd det der upproppet till eder att fördubbla edra ansträngningar med afseende på samlandet af missionsmedel, så att I snart skullen kunna förwerkliga eder älskligsplan, som är att underhålla **en egen** missionär **i Kongo** och icke det allenast utan äfwen **en i Kina.** Nu har jag till min glädje och öfwerraskning sett af redowisningen i Missionsförbundet, att I warit och allfort ären flitiga uti att samla medel. Och fortsätten I så härefter samt söken att få **alla söndagsskolor** och **hwarje barn i werksamhet,** så är min öfwertygelse, att I ej allenast skolen bli i stånd att underhålla **en** missionär i Kongo och **en** i Kina, utan I skolen kunna genom edra stora och små inbesparda och offrade skärfwar utföra mer arbete för de fattiga små lidande hednabarnen än någon wågar hoppas för närwarande. För att belysa detta för eder, will jag endast nämna, att här i England, der jag nu befinner mig, finnes ett missionssällskap, hwars söndagsskolbarn genom sina samlade medel satt sällskapet i stånd att bygga tre eller fyra missionsskepp. Och I mån tro, kära barn, att dessa engelska söndagsskolbarn känna sig mycket glada och lyckliga öfwer att ega dessa missionsskepp, som föra omkring biblar, böcker, traktater och missionärer till de i nattens mörker sittande hedningarne. Nu förstån I mycket wäl, mina älskade små wänner, att dessa missionsskepp byggdes ej på en gång eller på en dag, utan det har gått så småningom. Hwarje företag så wäl i andligt som lekamligt afseende måste ha en begynnelse, och den är i flesta fall ej så storslagen. Eder hednamission, små barn, har ju helt nyligen börjat, och dock hafwen I redan samlat en ansenlig penningsumma. Det har redan sannats "att många bäckar små göra en stor å", och hwem wet, hur denna å skall komma att swälla, förstoras och utweckla sig för att bringa frälsningens ljufliga budskap wida omkring genom af eder underhållna missionärer i de fjerren mörka hednalanden. Må Guds wälsignelse hwila öfwer eder, dyra barn, och edra insamlade medel, så skall af det lilla blifwa någonting stort uträttadt för så wäl tiden som ewigheten!

Jag må ju äfwen berätta eder, att jag helt nyligen war inbjuden till ett så kalladt "Missionary meeting" här i London, der några missionärer afskildes för att utgå till Indien och Kina. Bland de utgående missionärerna fans en ung missionswinna, som berättade för de samlade, att barnen i den söndagsskola, der hon hade underwisat för någon tid, åtagit sig att bestrida hennes utrustning, och jag tror äfwen afresa och underhåll för det kommande. Detta är återigen ett bewis på, hwad söndagsskolbarnen kunna göra i fråga om den wigtiga hednamissionen.

Det torde roa eder att ock höra litet ur en skrifwelse, som jag för länge sedan erhöll från söndagsskolbarnen i Klacka—Lerberg, efter det jag sändt mitt upprop till tidningen. De säga: "Wi wilja nu sända den penningsumma, som wi försökt att samla, och wi önska att dessa penningar måtte blifwa till någon wälsignelse för dessa små barn i Kina, som ännu ej hört något om barnawännen Jesus, den wi sjelfwa börjat älska. Helsa de små barnen i Kina och äg dem, att wi wilja se många af dem hos Jesus en gång. Tala om för dem, att wi ha små bönemöten, och att äfwen de, som blifwa frälsta i Kina kunna komma tillsammans för att tacka Gud." Det gladde mig mycket att få mottaga dessa rader med wälönskan för lycklig öfwerresa till Kina samt framgång i missionsarbetet derute o. s. w. Tusen tack, små barn, för eder wänlighet och edert wisade intresse med afseende på wår Kinamission!

Eder önskan att få weta åtskilligt från Kina skall jag gerna uppfylla, om Gud låter mig lefwa och ha helsan.

Då edra lärare eller lärarinnor läsa dessa rader för eder, äro wi ute och gunga på de wida wattnen — kanske Indiska Oceanen — och då hoppas jag, att I bedjen Gud för oss wid afslutningen af söndagsskolan den dagen. Jag kunde ha mer att tala med eder om, kära små barn, men det måste bero för denna gång. Jag önskar eder och edra föreståndare samt lärare och lärarinnor all Guds rika nåd och wälsignelse nu och allt framgent. Glömmen ej att bedja för de fattiga hedningarne och oss, som skola fara ut till dem med evangelii wälsignelser. Eder tillgifne wän

Joh. Sköld.